

Hát szóval...

...erről elég nehéz beszélni. Ti persze azt hiszitek, hogy a gyerekek csak nektek nem beszélnek erről. Hát nem, egymás között sem beszélnek meg. Mert egyszerűen ciki. Mit lehet arról beszélni, hogy elváltak a szüleid?

– Na a te faterodék, hogyan veszekszenek, a muter, hogy sír a konyhában? Ááá! Csak a felnőttek gondolják azt, hogy erről a gyerekek legalább egymás között beszélnek. Inkább csak remélik. Ha már hozzájuk egy kukkot sem szól a gyerek, akkor legalább egymás közt biztos kibeszélik. De nem. Egymás között sem. Mert gáz. Mert minden gyerek szégyelli, ha elválnak a szülei. Szégyelli a suliban, a haverok előtt, még akkor is, ha az ismerősei közül minden másodiknak szétmentek az öregjei. Aki nek meg nem mentek szét, azoknak meg folyamatosan balhéznak. Az meg azért gáz. De még mindig jobb. Inkább szedjék szét egymást, csak legyenek együtt. Akkor még van esély. Persze ezt leginkább a kicsik gondolják, vagy inkább érzik így. A nagyok már tudják, hogy néha nincs remény. Már annyi sérelmet okoztak egymásnak, hogy azt már nem lehet megbocsátani. Vagyis, szerintem meg lehetne, ha tiszta lappal indulnának de, ezt nem tudják megcsinálni. Már az egész kis dolgokon is egymásnak ugranak. Hogy vágod a kenyeret, mért hagyod égve a villanyt, már megint miért szellőztetsz. Ilyenek. Egyszerűen valami iszonyú feszítő gyűlt össze bennük. Nem tudják hol levezetni, csak egymáson meg rajtunk, és akkor áll a balhé. Szerintem őket is baromira zavarja ez. Hát nem mindegy, hogy vágja a kenyeret, meg mikor szellőztet? Ha nem lenne bennük az összegyűlt indulat, ők maguk is csak röhögnének az egészen. Az a legrosszabb, hogy a gyerekek ezt mind értik, de nem fér a fejükbe, hogy a felnőttek miért nem látják át? Hogy a fenébe van az, hogy egyik se tud a saját berögzött dilijeiből engedni? Legalább egy kicsit. Máris jobb lenne a helyzet. Rosszabbak, mint a kis pisisek a homokozóban.

– Add ide, ez az enyém, nem is az enyém, és közben mind a kettő látja, hogy ott van mellettük egy ugyanakkora, ugyanolyan színű, ugyanolyan formájú játék. Mégis az kell, ami a másik kezében van. Pontosan ilyenek ők is. Egy tapodtat sem engednek magukból, és ha már nem úgy áll a cipő az előszobában, ahogy elképzelték, akkor jön az üvöltés. És persze attól, hogy előre tudják, valamin megint össze fognak veszni, úgy jönnek haza, hogy a gyomruk a torkukban van. Hát persze, hogy minden felkapják a vizet.

És még mondok valamit. Amellett, hogy a gyerekek szégyellik, hogy veszekszenek a szüleik, meg hogy elváltak, és amellett, hogy ez borzasztóan bántja őket, még saját magukat is hibáztatják. Hidd el. A gyerekek saját magukat hibáztatják és elkezdnek úgy viselkedni, hogy megelőzzék a családi balhét. Minden trükköt kitalálnak, hogy elkerüljék a veszekedést, és kibékítsék a szüleiket. Persze ettől időtlenek lesznek, és ettől megint kiborul a bili. Akkor aztán megint magukat hibáztatják, hogy miatuk van az egész.

Szóval a gyerekek sosem beszélnek erről, mégis minden haver tudja, hogy kinél van otthon gáz. Egyszer, még elsősök vol-

tunk a gimiben, és boroztunk. A patak parton üldögéltünk és én marhára kiakadtam. Sírtam meg ilyenek, de nem mondtam semmit. A többiek persze egyből levették a drótot, de csak most negyedikben mesélték el, hogy pontosan tudták mi a dörgés. Nem kell erről beszélni. Ami szomorú, arról minek még beszélni is. Mindenki úgy tesz, mintha nem érdekelné a dolog, vonogattja a vállát meg ilyenek, közben meg, igazából csak ez foglalkoztatja.

Mesélek erre egy sztorit. A szüleim már elváltak, vagy válófélben voltak nem tudom, mindegy. Egy vasárnap délelőtt találkoztam az apámmal, meg az új barátnőjével, akit már régen ismert. Tök jó idő volt. Sütött a nap, meleg is volt és a Hősök tere beültünk a műjégpálya vagy csónakázó tó éttermébe. Kiültünk a teraszra. Fel az erkélyre. Igazából marha jó hely. Lombos, fák, városliget, forgalom, híd, csónakázó tó, meg ilyenek. Tényleg nagyon cool az egész, persze a haverokkal. Na mindegy, kiültünk oda ebédet rendeltünk, de valahogy olyan furcsa volt nekem az egész. Az, hogy most mi hárman miért is ülünk itt. És akkor az apám elkezdte mondani, hogy ő majd feleségül veszi az Évát. Meg is kérdezte, mit szólok ehhez. Hát csak ültem ott, hallgattam és arra gondoltam, hogy nem szeretnék most itt lenni. Otthon szeretnék lenni és a biciklimet szeretni. Megittam az ásványvizet, és azt mondtam:

– Nekem ehhez az egészhez semmi közöm. Nem érdekel.

Fogtam magam, otthagytam őket és hazamentem biciklit szeretni.

Akkor tényleg úgy éreztem, hogy nem érdekel az egész és úgy is viselkedtem. Pedig hát, csak ez érdekelt. Csak az évek alatt beletörődtem. Beletörődtem, hogy így alakultak a dolgok. Persze apám nem vette el az Évát. És tudod, anyám barátjával is így viselkedtem. Önkéntelenül. Nem direkt, nem akarattal. Szidtam anyámnak a súlyemelőket, meg, hogy az milyen hülye sport, és közben eszembe se jutott, hogy a barátja is rendszeresen emel. Persze ezen sírt a muter és nem hitte el, hogy nem direkt cikizem. Kérdezte, hogy mért vagyok ilyen elutasító, meg hogy mért nem tudunk jóban lenni. Nem tudtam neki válaszolni, csak a vállamat vonogattam. A választ te is tudod: zsigerből.

Most már nem tudok neked mit mondani. Csak azt, hogy az anyámék miután elváltak, tíz évig éltek külön. Egy év különbséggel haltak meg. És az a dráma, hogy igazából mindvégig egymást szerették. Az apám a halálos ágyán állítólag azt mondta: ne izgulj, minden rendben lesz, mindjárt itt a Kicsi. A Kicsi az anyám volt. Igazából titkon egymást szerették, csak nem tudtak együtt élni. Azt hiszem, így volt. Vagy lehet, hogy csak én szeretném így? Lehet, hogy csak én szeretném, hogy az utolsó utáni pillanatban is együvé tartozzanak? Na! Mondd csak meg!

Csutoros Gergely